

Pozdrav

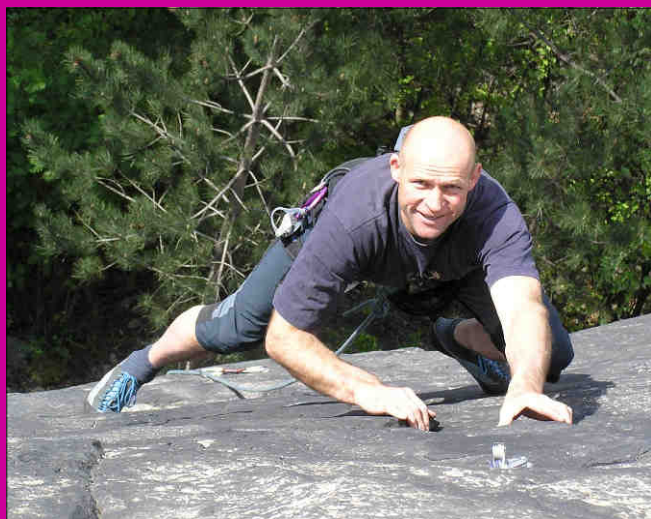
Vertikála je půvabná, je to páteř prostoro-
vého života, osa veškeré konstruk-
ce....Vertikály protáté v pravém úhlu nebo
protáté diagonálami, vytvářejí zdání vzestu-
pu nebo pádu, který je silnější v místech, kde
mají takto vyznačené plochy jinou barvu nebo
vlastnost.

František Kupka

Jsou lidé, které, jak můru světlo svíčky,
přitahuje horizontála. Vodorovná čára kdesi
daleko na obzoru je žene do dálky, vyvolává u
nich touhu, stesk i naději. A jsou lidé, kterým
učarovala svislá přímka a jejichž oči přitáhne
každý objekt vystupující z roviny. Nechci po-
rovnávat, je-li krásnější přímka ubíhající do
dáli nebo strmě stoupající do výšky. K téhle
úvaze mě přivedl krátký pozdrav, který mně
nedávno přišel poštou.

Mějte se vertikálně.

Broněk

Oddílová akce

KRUŠNOHORCI V KRKONOŠÍCH

27. 2. - 1. 3. 2015

Broněk Bandas

Výrovka (dříve německy Tannen-
baude, Geiergucke) je horská chata v Krkono-
ších, založená v 18. století. Adresně spadá k
Peci pod Sněžkou, číslo popisné 204. Chata se
nachází v sedle mezi Luční horou a Zadní pla-
ninou, 2,5 Km jihozápadně od Luční boudy ve
výšce 1360 m n. m. Nachází se zde významná
křižovatka turistických cest z Špindlerova Mlýna
do Pece pod Sněžkou, z Luční boudy na Liščí
horu nebo do Vrchlabí. (zdroj : Wikipedie)

Přestože zhodnocení každé akce by
mělo být až na konci, psát článek o letošní zim-
ní metodice, který by byl lepší nebo výstižnější
než článek o metodice z roku 2014, je tak těž-
ké, že začnu tím, co mně osobně letos udělalo
největší radost: Pochvala od Alice, že zimní
metodika Horoklubu byla zvládnutá profesionál-
něji, než kurz vedený profesionály, který absol-
vovala týden před metodikou. To myslím potěší

Pod lavinou

všechny, kdo se na metodice jakkoli podíleli a kterým rovnou i velmi děkuji.

Hrabeme! Hrabeme! Tenhle výkřik, o kterém jsem psal v článku z metodiky v roce 2014, a který je spojený s nácvikem přežití pod lavinou, neměl správně letos vůbec zaznít. Velkou změnou v přístupu k metodice 2015 totiž bylo to, že si účastníci sami určili priority - na co se má metodika zaměřit. A laviny, tj. prevence, práce s pípáky a sondami, pomoc zasypaným a zkouška pobytu pod lavinou, se zařadily až na poslední místo. Plán byl takový, že (pro jistotu) připravím jámu a kdo nebyl pod lavinou vloni, vyzkouší si to (pokud bude chtít) letos. První jámu jsem připravil už v pátek dopoledne, ale v nestřežené chvíli si z ní děti mých kamarádů udělaly bunkr a středem vedla klouzačka! Připravil jsem tedy druhou jámu, kterou už jsem střežil jako oko v hlavě, ale pořád platilo, že prioritou metodiky je vytahování z trhliny. Jenže (priority – nepriority a ať si metodici říkají, co chtějí) od první chvíle bylo na všech vidět, že k zahrabávání pod lavinu stejně dojde. Kdo zrovna necvičil, ten se chodil dívat, jestli je jáma pro výcvik připravená, jak je hluboká a široká, postupně se k jámě trousili další a další lidi. Pak přišel LeToš, že teda zkusíme jednoho, a když už to zkusil jeden ... Stejně jako vloni ti, kteří byli na povrchu, ještě měli za úkol sondovat tělo zasypaného a každý si tak pod sněhem užil i sérii štouchanců lavinovou sondou. Pro ty z vás, kteří na metodice nebyli, ještě krátce zopakují „pravidla“: celé tělo v jámě, na sobě 80 cm sněhu (cca 150 - 200 kg), po zasypání upěchování sněhu váhou dvou osob, a pak vydržet 1

Odtrh laviny

Šiška maká na "domečku"

minutu. Každý mohl dát „z laviny“ sondou signál LeTošovi, že je zle, a pak přišlo to, co je v úvodu odstavce: „Hrabeme, hrabeme!“ Už jsem to jednou psal: „Jestli chcete vědět, jaké to pod lavinou bylo, zeptejte se těch, kteří si to zkusili.“

Kromě touhy vyzkoušet si (a zkusili si to nakonec zase všichni) pod vrstvou sněhu hranice sebeovládání, k zařazení lavinové prevence přispělo asi i to, že při každém pohledu od Výrovky směrem ke Studniční hoře bylo vidět mohutný odtrh laviny, která se čtrnáct dní před naší metodikou prohnala Modrým dolem a smetla část zimní cesty do Pece pod Sněžkou.

Novinkou metodiky 2015 bylo budování záhrabů. Od jednoduchých na nouzové přežití jedné noci až po pořádné úkryty, v kterých by se dalo spát i pár dní. Přiznám se, že jsme tohle téma vymysleli a zařadili tak trochu na poslední chvíli a je to velká Blahoušova zásluha.

Původně jsem chtěl jen připravit jeden záhrab na ukázkou. Ale Blahouš si vzal tenhle úkol za své a přesvědčil mě, že záhrab, který může v horách znamenat rozdíl mezi přežitím a umrznutím, si musí zkusit udělat každý sám. A ohlasy na tuhle disciplínu zimní metodiky byly tak dobré, že příští (čímž prozrazuji, že už připravujeme metodiku 2016) rok záhraby zopakujeme a už máme i zájemce o jejich praktické vyzkoušení.

Oddílový pedagog Blahouš si vzal na starost i další stanoviště. Brzdění cepínem po pádu ve svahu. Jako vloni jsme řešili drobný problém se sklonem svahu. Tentokrát jsme si pomohli „kalhotkami“ ze silného igelitového pyt-

Pedagog Blahouš při výkladu

le, díky kterým se cvičící na svahu rozjel dost rychle na to, aby si dával dobrý pozor na jakoukoli chybu, díky které by skončil v nekontrolovaném pádu, kotrmelcích a v nejhorším případě s cepínem zapíchnutým do těla. Součástí tohoto stanoviště bylo i vyzkoušení si maček, jejich obouvání, seřízení a používání. Jířa, stejně jako vloni, ovládal ARTa. Jak už většina z vás ví, kdo ovládá ARTa, ovládá čtyři zahrabané vysílače a může simulovat jednoho nebo víc lidí zaspaných v lavině. Vysílač se navíc „vypne“ až po přesném zásahu sondou. Pípáky a sondy jsme si opět půjčili od hasičů, a tak jsme včetně našich oddílových měli k dispozici 15 setů. Najít zahrabané fungující vysílače opravdu nebylo jednoduché. Jířa ještě proradně zahrabal dva vysílače vedle sebe a jejich signály dokonale mátl vyhledávače. Nejtěžší chvíle nám ale nastaly v okamžiku, když se nám z neznámých důvodů všechny vysílače vypnuly a my jsme marně hrabali v místech, kde jsme si mysleli, že vysílače jsou, ale ony tam nebyly. Už to vypa-

Vyhledávání pomocí pípáků

dalo, že budeme muset přemístit několik tun sněhu, ale nakonec všechno dobře dopadlo.

Ledopád, který na Výrovce „vyrábí“ na konstrukci obepínající komín chalupy, byl i v letošním roce nateklý dostatečně a pokud jsem stíhal sledovat, každou chvíli si někdo zkusil lezení v ledu. Ale jak už jsem psal výše, ani lezení v ledu nebylo prioritou metody. Nejvíc lidí nás žádalo o nácvik vytahování z trhliny a setrojení kladkostroje a tomu byla metodika podřízená. Převěj za chalupou je sice jak stvořená pro nácvik vytahování, nemusí se chodit nijak daleko, ale my jsme si pamatovali, že vloni tuhle časově náročnou disciplínu stihlo jen pár lidí. A letos nás bylo ještě víc, než vloni! Tak trochu rezignovaně už jsem předem počítal s tím, že si všichni vytahování nevyzkouší. Pomocný oddílový pedagog LeToš ale mojí slabší organizaci tohoto stanoviště trochu opravil a během chvíle vzniklo něco, co jsem pracovně nazval „trhlinostroj“.

Ivan po pádu do trhliny

Norská sonda

Bohouš Dvořák si vzal na starost úplné nováčky a prakticky s nimi zkoušel navazování lanového družstva, takže všichni přicházeli připravení na vytahování. LeToš, Pavel, Kachna a Buchtík Zabiják operativně, živelně a perfektně udělali čtyři vytahovací stanoviště a zvládli odcvičit a odzkoušet všechny účastníky! Opět se to neobešlo bez dobře visících figurantů, létajících cepínů a brázd vyoraných do sněhu marně brzdícím „zachráncem“ a dřina a legrace se na tomhle stanovišti mísily jak dobrý drink. Díky perfektně pracujícím lektorům jsme stihli ještě vyhrabat norskou sondu a udělat si výklad k tvrdosti sněhových vrstev, ale to už slunce zapadlo za Luční horu a začala být nepříjemná zima. Kdo by se divil, že jsme po celém dni výcviku spěchali do tepla chalupy. Na večeři a na přednášku.

Zimní metodika na Výrovce byla teprve podruhé a mě to už svádí používat výrazy „jako obvykle nebo opět.“

Divící se Nebíčko

Takže jako obvykle byla dnem nejintenzivnějšího výcviku sobota. Jako obvykle už v pátek večer zahájil metodiku Horoklubu můj kamarád a kolega hasič Tomáš Saifrt přednáškou o lavinách,

lavinové prevenci a první pomoci při podchlazení. Jako obvykle pokračovala metodika v sobotu večer přednáškou, tentokrát na téma první pomoci po dlouhodobém visu v laně. Presentace, za jejíž poskytnutí děkuji lektorovi ČHS Martinovi Honzíkovi, byla tak překvapivá a tak zásadně mění vše, co se doposud o první pomoci po visu v laně učilo, že někteří účastníci nevěřičně kulili oči!

A jako obvykle – byl. Večůrek, který podlézáním stolu na délku i na šířku a dokonce i ve dvojici, nějakou tou kapkou ohnivé vody, hraním na kytary skoro do rána a povídáním o všem možném i nemožném spíš připomínal poslední slanění. Podezřívám většinu účastníků, že na metodiku jezdí hlavně kvůli večůrku! Nevím, do kolika hodin večírek pokračoval. Kolem druhé hodiny ranní jsem podlehl psychickému

Podlézání stolu v dívčím podání

tlaku, kterému jsou vystaveni pedagogové a fyzické námaze uplynulých dní. Poslední, co jsem ještě odcházejíc zahlédl, byl Dick mydlící do kytary a Nebíčko bubnující na obrácený odpadkový koš. A jak jsem tak odcházel na kutě, věděl jsem, že i kdyby to náhodou nevyšlo s objednávkou hezkého počasí na neděli a my už nešli na slíbený výlet, metodika se zase povedla.

Nedělní ráno bylo kalné a zamračené, ale musím všechny pochválit, že jsme na plánovaný výlet spojený s vyzkoušením sněžnic přeci jen vyrazili. Trochu foukalo, trochu byla mlha, a tak někteří skončili na Luční boudě, někteří to otočili na polské hranici a patnáct statečných došlo až k chatě Strzecha Akademiczna a dál na Schronisko, které leží v hlubokém kotli připomínajícím alpská nebo tatranská údolí. Odměnou pro všechny bylo sluníčko, které rozehnalo mlžný opar a Krkonoše se nám ukázaly v celé

Schronisko

své kráse. Silný vítr, který nás na zpáteční cestě potrápil na pláni u Luční boudy všem jenom připomínal, že jsme na horách a ani na krátkém výletě není radno podceňovat dobrou výstroj a výzbroj.

A to je skoro vše, přátelé. Říkám skoro, protože jsme pro metodiku využili každou vteřinu, kterou jsme v Krkonoších strávili. Včetně zpáteční cesty do Pece pod Sněžkou. Šli jsme totiž delší, ale zato horší cestou Modrým dolem. Zimní cestou, která byla před pár dny zasažená a částečně zničená mohutnou lavinou. A protože spousta lidí má o lavině a hlavně jejích účincích zkreslené představy, prošli jsme na závěr metodiky několik dní starým laviništěm, míjejíc stromy vyvrácené i s kořeny, zlámané pahýly stromů trčící ze zmeti hlíny, kamenů a ledových desek a myslím, že nikomu při pohledu na mohutný odtrh a vrstvy sněhu vysoko nad námi nebylo úplně dobře. Do článku se samozřejmě nevešlo vše. Některé věci ani nejdou dost dobře vyprávět. Třeba jak Karel, který už pracně vystoupal z Pece na Výrovku, zjistil, že mu volám proto, že potřebuju, aby přeparkoval auto a při představě, že šlape celou cestu znovu, ukradl v lyžárně nějakému děcku sáně a do Pece na nich sjel (a čestně je pak vrátil). Nebo jak jsem mu slíbil, že ho zpátky na Výrovku vyveze rolba, a pak se do ní už nevešel a musel ten hrozný kopec šlapat nahoru podruhé. Nebo jak Míša Mihovina potkala na chalupě Horoklubáky a hned zapadla do kolektivu a po chvíli zjistila, že

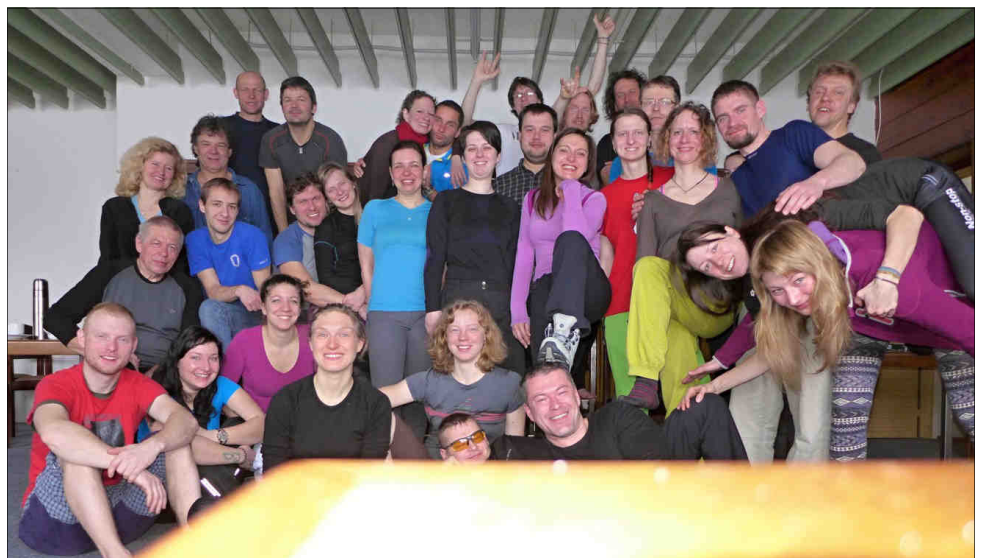
Laviniště

není na Výrovce, ale na Richterových boudách a ti Horoklubáci jsou úplně cizí lidi. Některé věci se prostě musí zažít!

Zimní metodiky Horoklubu Chomutov se ve dnech 27. 2. - 1. 3. 2015 na chatě Výrovka v Krkonoších zúčastnili : Broněk, Šiška, Buchtík Zabiják, Anna Marie, Ivánek, LeToš, Bohouš, Verča, Alice, Rost'a, Renča, Blahouš, Easy, Veronika, Kuba, Edita, Zuzka, Pája, Jiří, Kachna, Danka, Mihovina, Pepča, Nebíčko, Hanka, Ota, Miluška, Pavel, Andy, Lída, Deivina, Jířa, Michaela, Dick, Karel, Jirka a blíže neurčený počet zvířátek.

P.S. Poděkování za to, jak metodika proběhla, patří všem účastníkům. Větší poděkování pak patří Tomášovi Saifrtovi z Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje za pedagogickou i materiální pomoc, provozovatelům Výrovky Míše Šťastné a Píďovi za příjemný lidský přístup a Jířovi, LeTošovi, Blahoušovi, Pavlovi, Kachnovi a Buchtíkovi za kus práce, který odvedli.

Broněk

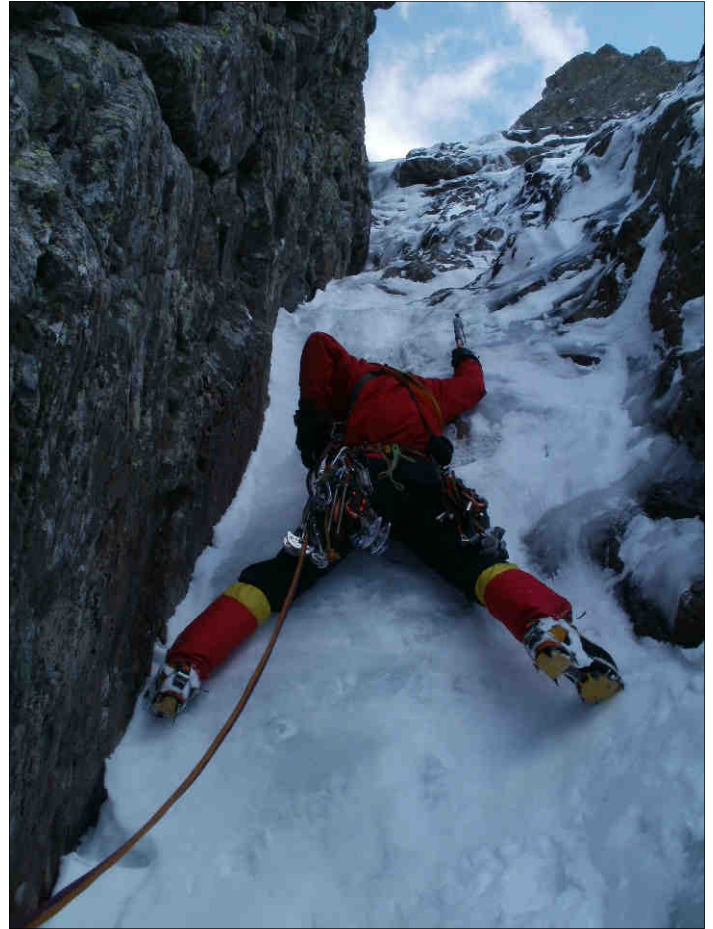
Krátký výlet po dlouhé době

Únor 2015

Pavel Bohuněk

Po asi měsíci domlouvání vyrážíme na konci února s Leninem do Tater. Konečně se nám na chvíli daří vyskočit z hektického pracovního a rodinného kolotoče a nastoupit do mnohem klidnějšího vlaku směr Poprad. Původní drsnější variantu výletu jsme kvůli počasí změnili na jistější variantu ubytování na Brnčálce. Pomocí električky a taxíku se přesouváme z Popradu do Bielej Vody, kde začíná sen každého turistu – nekonečný trek na Brnčálu. Po třech letech, co jsem tu nebyl, se nic nezměnilo. Je to pořád stejná nuda. Jsem ale rád, že jsem konečně zase v horách, i když v tý mlze nejsou vidět.

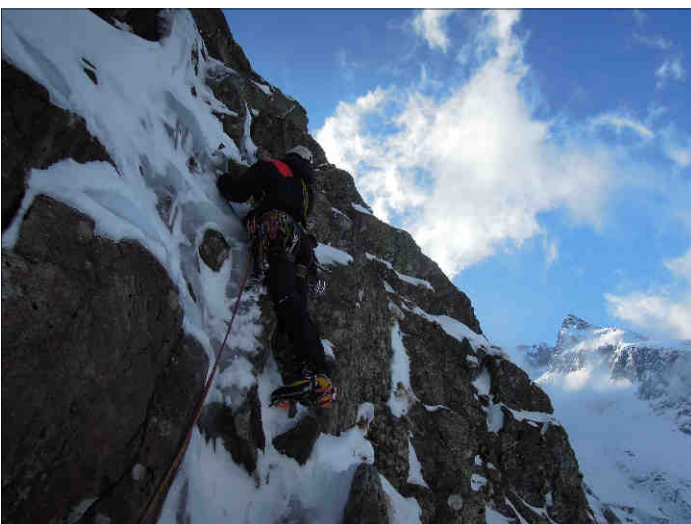
Kolem oběda jsme na chatě a u polévky plánuje další akci. Volba padá na jakousi variantu cesty Polední klid vedoucí v levé části severní stěny Malého Kežmaráku. Pod stěnou jsme za chvíli, linie je jasná, takže už se není na co vymlouvat a musíme lézt. První dvě délky lezeme sólo. Až na jeden vypečený boulder v převislých travách je to v pohodě. První a zároveň nejtěžší délku jsem si vylosoval já. Hladké plotny s minimální možností zajištění pokrývá ledová glazura. Obtížnost cca M5. Ledu je málo, takže šrouby jsou k ničemu. Na padesáti

Lenin v c. Polední klid

metrech jsem založil asi tři friendly a našel jednu skobu. Takhle jsem se dlouho nevybál. Další délka vede koutem, kde je ledu o dost více. Lenin dokonce zavrtal celý dva šrouby. Poslední

Pavel v c. Polední klid

Pavel v c. Nas nedobegat

Pavel a Lenin v c. Nas nedobegat

délka je klasický dolez na Německý žebřík. Lehčí lezení po plotnách, na kterých je metr prašanu.

Druhý den ráno valíme po snídani zase pod stěnu. Sněhu trochu přibylo, takže nástup není tak luxusní jako včera. Nastupujeme do cesty Nas nedobegat' za M5 (někde uvedeno M5+). První délka za M3 už je docela lezení. Další dvě délky vedou nádherným pravouhlým koutem. První délka v koutě vychází na mě. Cepíny ve spárkách parádně drží, jištění se dá zakládat po metru. Všechny štandy jsou ve vlastním jištění. V cestě není jediná skoba. Druhá délka koutu se ukázala jako těžší. Vyšla na Lenina. Dlouhý kout s jedním převískem končí lehce atletickou sestavou, kdy je nutné se z koutu zhoupnout na pofidérně držícím cepínu do hladké stěny. Po několika těžkých krocích ve stěně je sestava zakončena rajbuňkovým výlezem na polici. Lenin se tím nenechal zaskočit a s rozvahou adršpašského klasika to tam poslal

na OS. Já jsem se na druhým s batohem nestačil divit, ale nakonec se to povedlo taky čistě. Poslední délka mě dost překvapila. Hladká plotna, tuny prašanu a jištění žádný. Cesta končí u posledního štandu Levého Ypsilonu. Původně jsme odtud chtěli slanit a vylézt ještě cestu Skotská anabáze, jenže kvůli skotskému počasí jsme úplně promočení, takže to necháme na jindy. Slaňovat se nám, nevím proč, nechce, tak děláme pěknou blbost a pokračujeme na Německý žebřík po prsa v prašanu. Snažíme se nějak jistit, ale kdo ví, co by to bylo platný. Na Německém žebříku se mnou ujela parádní deska. Naštěstí se po pár metrech zastavila. Zbytek sestupu se už daří bez podobných incidentů.

Poslední den už nic nelezeme, i když bychom rádi. Za oknem pokoje sněží vodorovně. Je čas zmizet. Oželeli jsme i lehátka v nočním vlaku a po obědě opouštíme Poprad.

Pavel

Přejezd Krušných hor (PKH) na běžkách

20. - 22. 2. 2015

Jířa Šťastný

Sedm statečných na startu

Tato akce, pořádaná Horoklubem Chomutov od roku 2007, se většinou koná poslední lednový víkend, protože za ty roky máme vyzkoušené, že v tomto termínu bývá obvykle na přejezd dost sněhu (zatím nám to nevyšlo jen jednou).

Z důvodu zaneprázdněnosti „Nejdecké sekce“ jsme ale museli termín posunout o týden dříve, což jak se později ukázalo, nebylo úplně ideální, protože v tomto termínu bylo nezvykle teplo a všechn sněh roztál. Nezbylo nám tedy nic jiného, než akci posunout na pozdější datum. Díky jarním prázdninám byl další vhodný termín až 20. – 22. 2. 2015. Na konci ledna sněh samozřejmě napadl, takže klasický termín by byl býval v pohodě, ale jak se říká: „Pozdě bycha honit“. A navíc bez Nejdecké sekce by přejezd nebyl přejezdem. Celý únor doufáme, že sněh na horách vydrží, ačkoliv to moc nevypadá.

V pátek 20. 2. je v Chomutově krásné jarní počasí, takže s běžkami vypadáme dost kuriozně. Ještě před Šebíkem není po sněhu ani památka, což nás dost znervózňuje.

Na Šebíku sice vystupujeme z auta na suchou silnici, ale v Bezručáku je nějaký sníh vidět, takže by to mělo být v pohodě. Vyndáváme si z auta lyže a batohy, děláme společné foto a pak už Jirka Šeda s autem odjíždí zpět do Chomutova, zatímco nás sedm statečných přechází kousek po silnici k začátku stopy. Na zledovatělou pláň vyrazí tato skupina: já, Zdena, Luboš, Vladimír, Broněk, Luděk a Háša. Je totální azúro, což nám zlepšuje náladu. Někteří se snaží na lyže něco namazat, ale po chvíli všichni zjišťují, že to moc nemá smysl, protože přemrzlý sníh to stejně rychle sundá. A tak po rovině

a z kopce nám to jede pěkně, zatímco do kopce nám to pěkně klouže. Ale když je tak krásně, tak kdo by si s tím lámal hlavu? Po pár hodinách jízdy stojíme na konci Novodomské cesty a přemýšlíme, kudy se nejlépe dostat na Bernavu. Nakonec volíme novou variantu a jdeme po silnici doleva. O kus dál by podle mapy měla být cesta, vedoucí k Bernavce a opravdu tam

U Šebíku

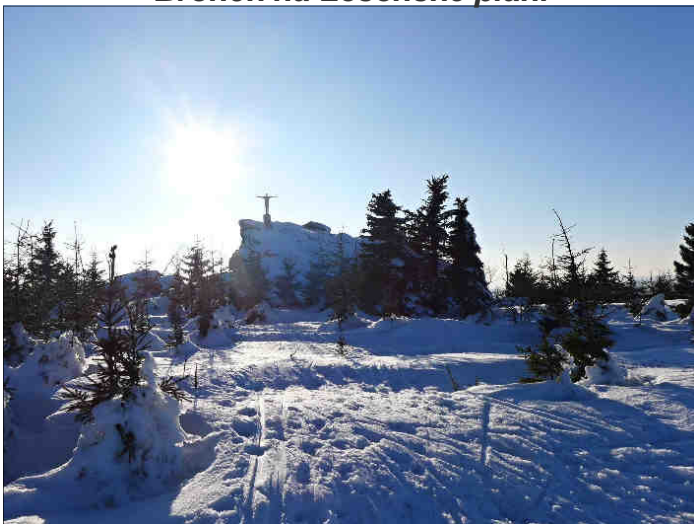

je. Bez ztráty výšky tak po chvíli dojíždíme k chatě, která je jako každý rok zavřená. Sundáváme si tu alespoň lyže a svačíme. Sušenka s kávou (v podobě kávového rumu) vůbec není špatná volba. Po občerstvení vyrážíme opět do stopy a po druhé straně Mezihořského vrchu míříme směr Svahová. Vyrolbovaná stopa nás ale svádí více vlevo, takže Svahovou míjíme a přijíždíme k silnici na konci Sluneční cesty. Po krátkém sjezdu následuje nekonečné stoupání stromečkem na Lesnou, kde nás čeká zasloužené občerstvení. Po polévce, svíčkové a několika plzních se nám z útulného hotelu vůbec nechce odcházet. Jelikož máme dobrý mezičas, bereme to „zkratkou“ po plynovodu na Lesenskou pláň, kde Luboš s Vladimírem loví další kešku a ostatní vystupují na vrchol. A pak už po červené valíme směr Nová Ves v horách. Po různých stezkách sjíždíme nakonec po firnové krustě až na fotbalové hřiště, odkud je to už do hospody Pod lípou co by kamenem dohodil. Je přeci jen znát posun termínu o měsíc, takže do cíle dnešní etapy dorážíme nečekaně ještě za světla. Podle mapy máme v nohách krásných 30,3 km a následující výškový profil:

Chvíli přemýšlíme, jestli se máme jít napřed ubytovat a až pak se jít občerstvit, ale žízeň je neúprosná, tak zůstáváme rovnou sedět v hospodě. Postupně dojíždějí auty další a další kamarádi, čímž obsazujeme prakticky celou hospodu. Celkový počet lidí nakonec kulminuje na zhruba dvaceti kusech. Svinča a Ivánek vytahují kytaru, Luboš basu, Květa housle a rozjíždí se tradiční večírek, kvůli kterému sem dorazilo tolik lidí. Obsluha je tradičně nic moc, navíc už ani nevaří, a tak se po půlnoci přesouvá-

Broněk na Lesenské pláni

A zase večírek ...

me do protějšího pensionu, kde máme zajištěné ubytování a kde pár nejsilnějších jedinců pokračuje v pařbě až do časných ranních hodin. Ostatní postupně odcházejí spát, protože nás čekají další etapy PKH.

Já s Maruškou se tradičně budíme brzy, a tak jdeme společně se Zdenou hledat obchůdek, kde bychom si mohli koupit něco k snídani, jelikož jak jsme se včera dozvěděli, snídaně není v ceně ubytování a není si jí možné ani objednat. Potraviny, kde jsme snídali vloni, jsou již také zrušené, ale prý jsou místo nich otevřené jiné naproti poště. Chvíli je hledáme a nakonec přeci jen nacházíme. Paní je trochu překvapená, když jí prosíme o kafe a čaje, ale nemá s tím problém. Odbíhá domů pro hrnečky a za chvíli již máme na stojáka prima snídani přímo v obchodě. Po jídle se vracíme zpět na pension dobalit věci a říci ostatním, že vyrážíme napřed. Většina lidí ale po včerejším večítku ještě spí. Vyrážíme tedy jen ve třech okolo hřbitova k červené značce. První stoupání je příšerné, ale na rovině již začíná strojová stopa, která, jak později zjistíme, vydrží dnes celý den. Navíc opět vykukuje modrá obloha a začíná svítit sluníčko, takže je opět pohoda. Za chvíli přijíždíme do Mníšku, pak míjíme sportovní areál Klíny a přijíždíme k silnici u Flájské obory. Nejdřív si myslíme, že už jsme u přehradě, ale pak se vydáváme vlevo podél hranice a k přehradě sjíždíme serpentínami za chvíli. Jedeme po cestě mezi přehradou a oborou a všude jsou mraky lidí. Dostávám hlad, tak na chvíli stavíme a já si dávám sušenku a čaj, protože vím, že za chvíli nás čeká vytrvalé stoupání na Dlouhou louku. Kupodivu není tak strašné, jak

Víc se sedí, než jede - Na závoře Pod Liščárnou

jsem si ho pamatoval. Na Dlouhé louce jsou nějaké závody pro mládež, tak je hospoda opět úplně plná. Naštěstí nacházíme volný stůl, a tak se můžeme v klidu občerstvit. Zhruba za hodinu doráží další skupina, takže se střídáme u stolu a já s Maruškou jedeme napřed. Z parkoviště ale vyrážíme špatným směrem, a tak se musíme po pláni vrátit zpět, čímž ztrácíme získaný náskok. Stoupáme na vrch Tří pánů, odkud sjíždíme do Nového města a pokračujeme k Vitišce a na Mikulášku. Tady už čeká Broněk s Deivinou a Ivánkem a Maruška se rozhoduje, že se s nimi vrátí do Chomutova, protože jí není dobře. Rychle si tedy dávají jídlo, aby stihli vlak. S dostatečnou časovou rezervou na něj odcházejí, ale podle jejich pozdějšího vyprávění míjí odbočku k nádraží, dochází až na náměstí, takže se musejí do prudkého kopce k nádraží vracet a vlak stíhají jen tak tak. Já zůstávám v hospodě sám a čekám na ostatní, kteří přijíždějí za chvíli. Obsluha je stejně tragická jako vloni, takže žádná změna. S vypětím všech sil čekáme na zavírací hodinu ve 22.00 hod, abychom mohli jít dospát spánkový deficit ze včerejšího večírku. Dnešní etapa měla podle mapy 32,6 km a kromě sedmi státečných ze včerejšího dne jí zdolali ještě: Maruška, Deivina, Ivánek, Pavla, Jana a Zuzka. Profil dnešní etapy byl následující:

Po vydatné snídani vyrážíme v neděli do poslední etapy ve složení: já, Zdena, Luboš, Vladimír, Luděk, Háša, Pavla, Jana a Zuzka. Po pár kilometrech mírně zvlněného profilu přijíždíme na Cínovec, kde vzpomínáme, jak jsme tu vloni popíjeli Morgana s Bártem. Ten tu ale

letos není, tak dopijeme alespoň zbytek kávového rumu. Po červené pak před polednem dojíždíme na Komáří vížku, kde obsazujeme poslední volné stoly. Doplnujeme vydané kalorie různými druhy knedlíků a piv, abychom se po obědě mohli vydat parádním sjezdem směrem na Adolfov. Tedy kromě Jany, která nás zde opustila. Trochu jsme se báli, jestli i tady bude dost sněhu, ale je to v pohodě. Míjíme zadní Telnici, Pod Liščárnou přecházíme silnici a děláme další společné foto na závoře. Trochu bloudíme Pod Jelením vrchem, ale nakonec zkušeně sjíždíme až k hospodě U Napoleona, kde už na nás čeká Šeda s transportérem. U cedule Nakléřova

nám Šeda dělá cílové foto, a pak už bereme hospodu útokem a probíráme jídelní lístek ze všech stran. Naštěstí je tu pořád stejně příjemný pan vrchní, tak je vše jak má být. Když už jsou všichni plní a poslední zbytky peněz utraceny, nastupujeme do auta a přes Ústí, kde vystupují Zdena a Pája, se vracíme zpět do Chomutova a Luboš s Vladimírem pokračují ještě dál do Nejdku. Poslední etapa podle mapy měřila 25,6 km a měla tento profil:

Všechny tři etapy o celkové délce zhruba 88,5 km projeli tito účastníci akce: já, Zdena Šťastná, Luboš Třeba, Vladimír Káňa, Luděk a Háša Urbanovi. Hlavně Luděk s Hášou musím pochválit, protože to byla jejich premiérová účast na PKH a zvládli jí oba na 1*.

Tak ahoj zase za rok a doufám, že již v tradičním lednovém termínu.

Jiřa

Konečně v cíli - Nakléřov

POZVÁNKY

Dne 13. dubna 2015 od 17:00 hod. se uskuteční Valná hromada klubu a to tradičně v prostorách SKKS Chomutov ve 3. patře. Jako vždy si budeme moci poslechnout, co kdo činil v uplynulém roce, vyhodnocovat škodiče, volit zástupce klubu (asi žádné překvapení) a mrkneme na finanční situaci klubu (horolezec se stará, horolezec má...). Po úředničtině to můžeme zapít ...

Ve dnech 18. - 19. 4. 2015 bude Horoklub Chomutov organizovat tentokrát Jarní metodiku. Zde si může horolezec odpovědět, zda je opravdu připraven pro pobyt ve skalách a horách a pod vedením instruktorů si doplnit znalosti. Moudrý z nebe nespádá... Každoroční atrakcí je pak chytání pneumatiky. Podrobnosti budou upřesněny na webu klubu.

DONKEY HIGHWAY aneb po oslích hovnech až na vrchol šestitisícovky 21. 4. 2015 v 18.00 hod.

Poutavé vyprávění nám zprostředkuje naše kamarádka Pavla Koukolíčková o putování v Indickém Himaláji. Dvě holky se na vlastní pěst vydaly do Indie, aby okusily krásy vyprahlého Ladakhu. Na své cestě si s těžkým batohem na zádech užily barvitě halucinace z nadmořské výšky i vstřícnost místních lidí. V rámci svého putování prošly nejkrásnější trek v Ladakhu jménem Markha Valley, podívaly se do nevšedního údolí řeky Nubra i k jezeru Pangong, aby jako třešničku na dortu zdolaly úchvatnou šestitisícovku Stock Kangri. Po celou dobu si užívaly nejen pohodu a klid v budhistických kláštřích a sladkostí místní kuchyně...

Hádej hádej, Kvakoši!

V minulých číslech Mantany jsme se v tomto kvízu povětšinou zaměřovali pouze na znalosti krušnohorských balvanů. Pro vybočení ze zajetého stereotypu jsme v předminulém čísle změnili téma a dali k nahlédnutí resp. uhádnutí několik exponátů z „krušnohorských“ zadnic nebo chete-li prdelí, které jsou nejsledovanější a nejfotografovanější částí těla našich spolulezců. Pro velký úspěch jsme se v tomto trendu rozhodli pokračovat a nabízíme k uhádnutí z několika exemplářů „krušnohorských“ ksichtů, které svou atraktivitou za výše zmíněnou zadní částí těla rozhodně nezaostávají. Nuže, hádej hádej, kvakoši, kdo je kdo? Pro usnadnění dáváme na výběr z následujících možností: LeToš, Verča, Blahouš, Květuše, Svinčo, Šišule, Radůza, Pája K., Jířa.

Správné odpovědi zasílejte do kvakerské centrály - penzion „Beim Trocken Würst“, Bernava-Zákoutí.

LdS

Něco málo Z chorých mozků...

Ženská je jako septik. Buď je nasraná anebo vyčerpaná. (neznámý mudrc)

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v měsíci číslo 3 roku tohoto

Pavel "Párek" Suchopárek

- 1.3. Sám v bílé stopě se potuluje u **Halže** Milan Svinaříků alias Svinčo.
- 5.3. Ve skalách **orasínských** se proplétá Párek.
- 7.3. Ideálních strojových stop užívá Párek v okolí **Svahové** a Lesné. Tutéž činnost tropí Svinčo v **Ašském výběžku**. Blagodanič SRenulkoulezič si užívají počínajícího jara v **Šemnici**. Pája Bohuňků opět řadí v **Labáčku** a to na Mravenčí stěně - 2 x IXb a 1 x IXc vše na flasch. Letos první parádní lezenice na písečku.
- 8.3. Pája na **Modříně** přelézá letošní první desítku - Dolce Vita Xa. Perštejn - zkušební testovací provoz na věhlasné Pavoučí stěnce provádí Svinčo s testovacím paňácu Blagodanem Zkušebním.
- 10.3. Párek se Zuzkou přelézají téměř komplet **Drobečky** u Radenova. V **Perštejně** na Věži ve svahu se realizuje Blagodan s milovníkem věží Lubošem Třebou. Ludva Forest Kostkovatej se pohybuje po skalách v **údolí Ohře**.
- 14.3. Zřejmě v poslední letošní bílé stopě se projíždí Párek po lesních cestách mezi **Zákoutím a Svahovou** a rovněž Svinčo s Květomilou na **Dlouhé louce**.
16. - 18.3. Honza Žižka s Ludvou Forestem podnikají zimní přechod hřebene **Jubileumsgrat** ze Zugspitze (6,5 km).
- 17.3. Na **Hasištejnských skalách** působí v krásném jarním počasí Párek se Zuzkou.
- 18.3. Na **Zlatníku** se schází poměrně početná skupinka horoklubáků ve složení Luboš Třebů, Blahouš Kluců s Renčou, Dick a Letoš s Verčou. Působí převážně v okolí Škuneru. Svinčo naopak čistí osamocen kvaky pod masívem Bloky v **Kotvině**. A náš Pája se pro změnu v **Labáku** pokouší zolat Matrix (Xb). Prostupuje Matrixem až na druhý pokus PP bez Trinity a Nea.
- 19.3. Letoš s Blahoušem Ibezkrvelezičem pracují na nové cestě ve skalách poblíž Vysoké Pece.
- 21.3. **Otvírání skal v Černýši** se vydařilo na jedničku. Počasí bylo příznivé a účast ještě příznivější - něco kolem 40 lidí Černýš asi dlouho nezažije. Přelezlo se toho opravdu hodně a něco se i pročistilo. Zakončení akce u Pět'áše na Šerchově.
- 22.3. Na **Hasištejn** s Renulkou vyráží Blagonič Prváčeomrkič, avšak nic se mu nelíbí, a tak lezou stávající cesty.
- 23.3. Na **Bořeni** Blagodaničovi Pohlavědolůletičovi sekunduje Dick. Působí na Levém jižním pilíři, u Minaretu a na Skautské věži. V kultivaci kvaků v **Kotvině** pod masívem Bloky pokračuje brouk (Maglajz)pytlík se svými kot'átky sedmítečnými užitečnými.
- 27.3. Háša s Lůd'ou působí ve své domovské oblasti **Na skalce**, Párek osazuje tyčku pro vrchlovku na **Napoleonovi** a poté se všichni setkávají tamtéž. Solovýpad do Mekylla revíru v **Malém Hrzíně** podniká Svinčo. Na **Zlatníku** osazuje Blahouš s Kublou dva borháky do svých cest.

Forest se Slivkou polézají na skalách v údolí **Kameničky**.

- 28.3. Jířa s Pét'ášem a dětmama zdolali horu **Říp** a poté přivítali jaro utopením Morany ve Velkých Žernosekách. Martin Jech se zúčastnil prvních **nominačních závodů** do reprezentačního týmu ČR, které se konaly v Praze. V kategorii juniorů suverénně zvítězil, mezi dospělými obsadil krásné třetí místo. Další výpad na **Bořeň** uskutečňuje Blahouš s Renčou a lezu tentokráte v Jižním prostoru. Svinčo s Radůzou Štejnarovic se vrací na místo činu do **Černýše** a činí se dokonce s lanem, ačkoli i matrace se nadýchala čerstvého vzduchu.
28. - 30.3. Do **Arca** se vydal potrénovat Pája do oblasti Massone. Po lezení v sektoru Abissi má ruce na hadry.
- 30.3. Svědomitý pan Svinařík jako člen výboru klubu jde příkladem a pro jistotu si i s rodinnými příslušníky přišel natrénovat přístupovou cestu do SKKS na **VH** klubu o 14 dní dříve.

Program

Duben 2015

13. 4. 19:00 – Markéta Česká – Sama napříč Jižní Amerikou

- **Po letech života a cestování v Jižní Americe se s Vámi Markéta Česká podělí o své příhody a zážitky!**
- **Přednáška.**
- **Vstupné 50,- Kč**

24. 4. 17:00 - 21:00 - Bouldering Session 8

- **Závod v boulderingu ze série LEZECKÁ ARÉNA JIRKOV BOULDERING SESSION.**
- **Více na www.lezecka-arena.cz.**

ŘEŠENÍ KVÍZU: 1. Svinčo, 2. Letoš, 3. Verča, 4. Květuše, 5. Letoš, 6. Pája K.